

kája tudatalatti és egybevegyül annak gazdagon bugyogó érzésvilágával. A színpadi agónia csakis akkor tudja a hallgató publikumot beleringatni a jelenetnek határába, ha az emberi közvetlenséggel hat a nézőnek érzésvilágára. Igaz ugyan, hogy nagy gyakorlattal a realiztikus technikát is lehet fejleszteni és azt fölfokozni. Az emberi életnek igazi agóniája a színpadon nem oly színes, nem oly hatásos, mint a színész képzelő erejének képletes haldoklása.

Somlár Zsigmond.

Agorasztó Tivadar, Pest-Pilis-Solt-Kiskún vármegye alispánja, sz. 1870. szept. 16-án és 1918. nov. 25-ike óta feje, vezetője az ország első vármegyéjének. A. mellett, hogy kiváló szak tekintély a közigazgatás kérdéseiben, minden olyan téren, amely a vármegye szellemi és anyagi fejlődésére jelentős, megértő és áldozatkész munkás. A vármegye iskolán kívüli népoktatása — ami voltaképpen alapot van hivatva adni a nép nagy rétegének arra, hogy megértője legyen a színészetnek — benne a leglelkesebb apostolatát bírja, aki erre a magasztos nemzeti célra évente körülbelül tízezer pengőt áldoz, aminek eredménye már ma is jelentkezik, de olyan reményekre jogosít, amelyek beláthatatlanok. A vármegyében előforduló színészeti ügyeket is lelkesen támogatja s ahol szükségét látja, ott határozott fellépésével viszi döntőre az ügyet. Ilyen eset volt az utóbbi időben a kétes-jövőjű ujpesti színház karbahozásának kérdésében. A vármegye, mely már csaknem másfél százada óta áll a magyar színészet pártfogói között az első sor élén, mindig igyekszik hű maradni e nemes tradíciókhoz. 1923-ban, amikor Petőfi születésének évszázados ünnepét ülte a magyar nemzet, Pest-Pilis-Solt-Kiskún vármegye három könyvet adott ki nagy fia dicső emlékére, melynek egyikében bőségesen szólott Petőfinek a vármegye területén lefolyt színészkedéséről. 1927-ben, amikor a vármegye által emelt Nemzeti Színház fennállásának kilencvenedik esztendőjét élvén, a színház megteremtőinek emlékét ünnepelte, akkor Pestmegeye maradandóan óhajtottta ezt az ünnepet megülni és egy pompás, gazdagon illusztrált könyvben kiadta a színház megnyitásának hányattatásokban oly gazdag történetét. Ugy, mint a

Petőfi-émlékkönyvnek kiadása A. kultúr-érzékéről és áldozatkészségéről tanuskodott, épen úgy hirdeti a »Nemzeti Színház megnyitásának története« című monografia A. megértő, elődökét tisztelő szellemét és azt a gondolkozást, amely a magyar Thália nagy nemzeti, nemzetemelő és nemzeteterősítő jelentőségének első helyet ad. A.-ban a magyar vidéki színészet lelkes támogatóját bírja és nem rajta múlik, ha a nemzeti színészet a vármegye területén nem emelkedhet arra a magaslatra, amelyen Pestvármegye jelenlegi alispánja — elődeihez méltóan — tudni szeretné.

Ágostoni Augustini Izabella, színésznő, sz. 1862-ben, Nagyváradon. Színpadra lépett 1878. okt. 11-én.

Ágotai Ferenc, színész, sz. 1860. Kún-ágotán. 1888. okt. 1. lépett a színpályára, Balogh Árpádnál. Ismert vidéki komikus volt. 1919. jan. 17. nyugdíjba vonult, azután ismét visszatért a színpadra, melytől 1928. aug. 1-én végleg elbúcsúzott. Neje: Thurzó Margit, színésznő, sz. 1887. jan. 12. Budapesten. 1907-ben lépett a színpályára.)

Agyonjátszás alatt azt értjük, hogy a színész szerepét túlságosan kiszínezi, vaszkosan kielezi minden mozdulatát és hangját. A régebbi német iskola stílusa volt ez, ma már azonban ők is áttértek az egyszerű, közvetlen, élethű játékmódorra.

Ágyúszó utánzása a színpadon úgy történik, hogy a kulisszák mögött egy nagy dobba többször beleütnek. Ha nagyon távolról akarják a színpadra bevinni az ágyúszavát, akkor a színpadra vezető folyosón állítják fel a nagydobot.

**Ahogy tetszik, vj. 5 felv. Irta: Shakespeare. Fordította: Rákosi Jenő. Zen. szerz.: Konrad Hermann. Első ízben Kolozsvárott mutatták be 1886. okt. 16., ezzel a szereposztással: Rosalinda: Medgyaszai Evelin, Célia: Gerő Lina, Idősebb fejedelem: E. Kovács Gyula, Próbakő: Megyeri Dezső, Silviusz: Kulinyi Márton, Olivér: Kazalóczky Antal, Phoebe: Major Ida, Orlando: Ivánfi Jenő, Jacques: Föl-
*áesi. A Nemzeti Színházban 1918. jan.***